# 24

## விபத்து

பஸ்ஸின் வேகம் குறைந்ததை உணர்ந்தவனாய் மூடிக் கொண்டிருந்த கண்களை அவன் திறந்தான்.

ஹெட்லைட்டின் வெளிச்சத்தில் சற்று முன் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக லாரிகள், பஸ்கள், கார்கள் நிற்பது தெளிவானது.

மணி என்ன?

ஏழு தானா? அதற்குள்ளா இத்தனைக் கருமை?

சென்னையிலிருந்து எவ்வளவு தூரம் வந்திருப்போம்? இன்னும் பாண்டிச்சேரிக்கு எத்தனை மைல்கள்?

மைல் கல் ஏதாவது தெரிகிறதா என்று வெளியே ஊன்றிப் பார்த்தான். இருட்டில் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

பஸ் ஒரு குலுக்கலுடன் பிரேக் போட்டு நின்றதும், ஆடி விழுந்துகொண்டிருந்த பலர் கண் விழித்தனர்.

"என்ன ஊருங்க?"

"ஏன் நின்னுடுச்சி, ஊர் ஒண்ணையும் காணோமே?"

ஓரிரு குரல்கள் முணுமுணுத்தன.

சிலர் கைகளை மேலே தூக்கி ஹாவ் என்று அசிங்கமாய் கொட்டாவி விட்டு சோம்பல் முறித்து, மரத்துப் போன உடம்பை, கால்களை ஆட்டிக்கொண்டனர். தலையை இப்படியும் அப்படியும் திருப்பி, மளுக் மளுக்கெனச் சொடுக்கிக்கொண்டனர்.

அவனுக்கு முன் சீட்டில் இருந்த பெண்மணி—தலை தொள தொளப்பாய் துவளத் தூங்கி வழிந்தவள், பிரேக் போட்ட வேகத்தில் தலை ஜன்னல் கம்பியில் 'நங்'கென இடித்ததால், 'ஸ் அப்பா...' என்று சலித்த வண்ணம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

பருத்த மேனியைச் சற்றே திருப்ப எண்ணியவளாய், 'தே, கொஞ்சம் தள்ளுங்க' என அருகில் அமர்ந்திருந்த சோனிக் கணவரை அதட்டி நகரச் செய்து, ஒரு காலை மடக்கி, ஒருபுறமாய் உடலைத் திருப்பி, ஜன்னல் கம்பிகளில் முதுகைச் சாய்த்து, மீண்டும் 'உஸ்... அப்பாடி' என்றாள்.

அந்த அம்மாள் நல்ல பருமன். அழித்தால் சாதாரண சைஸில் ஆறு பேரையாவது பண்ணலாம்; அத்தனை தடிமன்.

கறுத்த மேனி; அதில் மிட்டாய் ரோஸ் கலரில் தர்மாவரம் ஜரிகைப் பட்டுச் சேலை. வெள்ளைக் கற்கள் பதித்த பெரிய முகப்பு வைத்த கனமான இரட்டை வடம் சங்கிலி, தாலிச் சரடு. கூடவே அவளின் கழுத்து வியர்வையில் மடிப்பில் அகப்பட்டுச் கசகசத்த அழுக்கு மஞ்சள் கயிறு.

உருண்டு திரண்ட கைகளில் மணிக்கட்டைத் தாண்ட மாட்டேன் எனப் பிடிவாதம் பிடித்த தங்க வளையல்கள், காதுகளில் வெள்ளைக் கல் தோடு, மூக்கை மறைத்துக் கொண்டு பட்டையாய் வெள்ளைக் கல் பேசரிகள், எண்ணெய் வழிய வழிய இருந்த தலையில் ஒரு பிசுக்குப் பிடித்த பிரிமணை வைத்துப் போடப்பட்ட பிச்சோடா. அதை வட்டமாகத் தழுவிய கனகாம்பரம்.

பஸ்ஸில் ஏறி அந்த அம்மாளும் அவளின் கணவரும் தன் முன் இருக்கைகளில் அமர்ந்தபோது உண்டாகாத எரிச்சல், கோபம், பஸ் புறப்பட்ட கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் அவனுள் தோன்றிவிட்டது.

இந்தக் காதிலிருந்து அந்தக் காதுக்குக் கிழிந்த பெரிய வாயை வைத்துக்கொண்டு ஒரு கணம் மூடாமல் அந்தப் பெண்மணி 'லொட லொட'வென்று கட்டியதும் கட்டாததுமான தொண்டை யில் நாலரைக் கட்டை ஸ்ருதியில் ஓயாமல் பேசி வந்தது அவனுக்கு வெகு சீக்கிரம் தாளமுடியாததாகவே ஆனது.

வேறு ஏதாவது இடம் காலியா—என்று பார்த்தவனுக்குக் கிடைத்தது ஏமாற்றமே.

என்னென்னவோ பேச்சுக்கள். யார் யார் மண்டைகளையோ உருட்டல்கள். குடும்பத்துச் சமாசாரம், அக்கம்பக்கத்து வம்புகள் என ஒன்று விடாமல் அவள் அலசிப் பேசினபோது, அவனுக்கு அவன் அறையை ஒட்டியிருந்த தோட்டத்தில் வசித்துக்கொண்டு,

மாலை வந்து இருள் சூழத் தொடங்கினால் 'கிர்ர்...' என்று கத்தத் தொடங்கும் சுவர்க்கோழியின் நினைப்புத்தான் வந்தது.

யார் தன் பாட்டைக் கேட்கிறார்கள், யாருக்குத் தன் குரல் இனிமையாக இருக்கிறது என்றெல்லாம் இந்தக் கோழி எண்ணுமோ? பிறருக்குத் தன் செய்கை எத்தனை துன்பமாக இருக்கிறது என்று புரிந்து கொள்ளுமோ? இப்படி அசட்டுத் தனமாய்த் தனக்குத்தானே யோசனை பண்ணி 'இது என்ன வெட்டி எண்ணம்?' என்று அவன் சிரித்துக் கொண்டதுண்டு.

தாம்பரத்திலும் மாமண்டூரிலும் பஸ் நின்றபோது 'ஏதாச்சும் வாங்கி வாங்க' என்று கணவனை விரட்டவும், அவரும் சாதுவாய் இறங்கிப் போய் கடலை மிட்டாய், காராசேவு, ஒரு டஜன் பூவம் பழம் எல்லாம் வாங்கி வந்தார்.

வாய்க்குத் தீனி கிடைத்தால் பேச்சு கொஞ்சம் குறையலாம் என அவன் சந்தோஷித்தது நடக்காமல், ஒரே சமயத்தில் தின்று கொண்டே 'சப் சப்' என்ற சப்தங்களுடே பேசும் கலையை அந்தப் பெண்மணி தொடர்ந்தபோது அவனின் வெறுப்பு உச்ச கட்டத் திற்கே போய்விட்டது.

சுவர்க்கோழி—கொஞ்சம் வாயை மூடேன்—

எனக்குத்தான் இத்தனை எரிச்சல் வருகிறதா? அல்லது மற்றவர்களுக்கும் இதே நிலை தானா?

அவன் சுற்றிலும் பார்த்தான்.

அவனுக்கு வலப்புறம் ஒரு வயசான ஆண். வாயில் போட்ட புகையிலைச் சாற்றைச் சற்றைக்கொருதரம் எழுந்து ஜன்னல் வழியாகத் துப்புவதிலேயே இவர் கவனம் இருந்ததே தவிர வேறு எதையும் கவனிப்பவராகவோ அல்லது சகபயணிகளிடம் வாய் கொடுப்பதில் விருப்பம் உள்ளவராகவோ தெரியவில்லை. இதுவும் நல்லதுக்குத்தான்.

அந்தப் பக்கம் ஒரு பிராமணக் குடும்பம். பாண்டிச்சேரியில் சொந்தக்காரர் வீட்டுக் கல்யாணத்துக்குப் போகிறார்கள் என்பது காதில் விழும் பேச்சுக்களிலிருந்து தெளிவானது.

பின்னால் இரண்டு இளவட்டங்கள் புஸ் புஸ்ஸென்று சிகரெட் புகையை விட்டுக்கொண்டு முதல் நாள் பார்த்த ஆங்கில சினிமாவைக் கொஞ்சம் விமர்சித்தார்கள். அப்புறம் கொஞ்சம் தூங்கினார்கள். மாமண்டூரில் இறங்கி காபி சாப்பிட்டபின் இந்த

பஸ்ஸில் பயணம் செய்யும் இளம் பெண்களைப் பார்ப்பதில் திருப்தி அடையாதவர்களாக, மற்ற பஸ்களையும் ஒரு நோட்டம் விட்டு வந்தார்கள். 'நீலப் புடவைக்காரி அந்த விஷயத்தில் ஜீனத் அமன்' என்றான் ஒருவன். இன்னொருவனும் தன் பங்குக்கு என்னென்னவோ பேசினான்.

மற்றபடி முன்னாலும் பின்னாலும், எதிர்ப் பக்கத்திலும் நிறைய ஆண்கள், சில பெண்கள், நாலைந்து குழந்தைகள். பஸ் புறப்பட்ட முதல் அரைமணியில் அத்தனை பேரின் குரல்களும் கலந்து ஒலித்தது, கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் கேட்கத் தொடங்கியது.

அச்சிறுபாக்கத்தைத் தாண்டின பிறகு லேசாய் மழை பிடித்துக்கொண்டு, வெளிச்சம் குறைந்து இருள் சூழ்ந்ததும் பஸ்ஸினுள் விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன. ஒருவழியாய்ப் பேசிக் களைத்துப்போன அந்தப் பெண்மணி தூங்கத் தொடங்கினாள். கடவுளே உனக்கு நன்றி—என்ற நினைப்போடு இருக்கையில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தவனின் கொஞ்சம் நிம்மதியும் பஸ் நின்றதில் பறிக்கப்பட்டது.

"ஏன் நிறுத்திட்டான்? என்னாச்சுங்க? என்னத்துக்காக முன்னாலே அத்தனை வண்டிங்க நிக்குதுங்க?"

சுவர்க்கோழி கத்தத் தொடங்கிவிட்டது. இனி அது எப்போது ஓயுமோ? பஸ்ஸில் கசமுசா என்று சப்தம்.

தலைக்குத் தலை கேள்விகள்.

"என்ன விஷயம் கண்டக்டர்?"

"இங்கே ரயில்வே கிராஸிங் உண்டுங்க, ஆனா அதுக்கு இன்னும் ஒரு கிலோ மீட்டர் போல போவணும். என்னத்துக்காக இப்படி நடு வழியிலே நிறுத்திருக்காங்கனு புரியலியே...பாக்கறேன்."

கீழே குதித்த கண்டக்டரை இளவட்டங்களும் இன்னும் சில ஆண்களும் தொடர்ந்தனர்.

சாலையில் அப்பியிருந்த கருமையினூடே பின்பக்கத்துச் சிகப்பு விளக்குகள் எரிய வரிசையாய் வண்டிகள் நிற்பதும், ஆங்காங்கு கும்பல் கும்பலாய் ஜனங்கள் மொய்த்திருப்பதும் மெள்ளத் தெளிவானது.

எண்ணி இரண்டு நிமிஷங்கள்—

கண்டக்டர் திரும்பி வந்தார். கூடவே முன் நின்ற லாரியின் ஓட்டுனர்கள், க்ளீனர் பையன் இன்னும் யார் யாரோ...

"என்னண்ணே?"

"ரயிலு வர்ற சமயம்னு கேட்டை இறக்கி இருக்கறானுங்க—அத்தக் கவனிக்காம லாரிக்காரரு பூந்துட்டாராம்."

"அடப் பாவி—அப்புறம்?"

"அப்புறம் என்னா விழுப்புரம்! கேட்டை அடிச்சி நொறுக்கிக்கிட்டு லாரிக்காரரு பூந்துட்டதால, ரெண்டு பக்கமும் வண்டிகளை நிப்பாட்டிட்டாங்க..."

"அட ராவணா."

"எக்ஸ்ப்ரஸ் ரயிலுங்க வர்ற நேரம். அதனால இப்போதைக்கு பாதை கிடையாதாம்."

'ச்சூ...ச்சூ...' என்ற சலிப்புக் குரல்கள் பஸ்ஸினுள் ஒலித்தன.

"லாரிக்காரரு என்னானாரு?"

"யாரு போய்ப் பார்த்தாங்க? வழி நெடுக்க வண்டிங்க நிக்குது—அம்மாந் தூரம் யாரு போவறது? நாங்களே இப்பத்தான், நீங்க வர்றத்துக்கு அஞ்சு நிமிஷம் முன்னாலே வந்தோம்; போய் பார்த்த ஆளு யாராச்சும் வருவாங்க—அப்ப விபரம் புரியும்—"

வண்டி இப்போதைக்குக் கிளம்பாது என்று தெரிந்த பிறகு பலர் கீழே இறங்கி நின்றுகொண்டனர். சிலர் முன்னால் நடந்து சென்றால் விபத்தைப் பார்க்கலாமோ என்ற நப்பாசையில் சென்றார்கள்.

அவனுக்கு இறங்க மனம் இல்லை என்றாலும் முன்சீட் அம்மாளின் தொணதொணப் பேச்சைச் சகியாமல் எழுந்து வெளியே போனான்.

மழை சின்ன தூறல்களாகத் தூறிக்கொண்டிருந்தது. வானத்தில் மருந்துக்கு ஒரு நட்சத்திரம்கூட இல்லை. நல்ல மழை வரப்போவதற்கான அறிகுறியாய் மேகங்கள் திரண்டிருந்தன.

போன இளவட்டங்கள் திரும்பி வந்தன.

"என்ன விஷயம் தம்பி?"—ஜன்னலின் வழியாகத் தலையை வெளியில் நீட்டி அந்தப் பெண்மணி விபரம் கேட்டாள்.

ஆனானப்பட்டவர்களெல்லாம் சும்மா இருக்கையில் இந்தச் சுவர்க்கோழி மட்டும் ஏன் கிடந்து துடிக்கிறது?

"ரயில்வே கிராஸிங் கேட் ரொம்ப தள்ளி இருக்குங்க—அங்க போகலை. வழி நெடுக ஆளுங்கதான்—எண்பது மைல் ஸ்பீடுலே

வந்து கேட்டைத் தள்ளிகிட்டு லாரி புகுந்துடுச்சாம். லாரி டிரைவரு அவுட்டுதான்னு பேசிக்கறாங்க."

"அடக் கட்டையிலே போறவனே" என்றார், பிராமணர்.

"யமராஜா ரெண்டு கையையும் விரிச்சுண்டு நின்னு வாவான்னா, வரமாட்டேங்க முடியுமோ?" என்று ஒத்து ஊதினாள் பிராமணரின் பாரியாள்.

"தட் ஈஸ் ஹிஸ் ஃபேட்" என்றது ஒரு பேண்ட் அணிந்த பெண்ணின் குரல். சுவர்க்கோழி சும்மா இருக்கலாமா? தன் பங்குக்குக் கட்டைக் குரலில் கத்த ஆரம்பித்தது.

"யாரு வீட்டுப் பிள்ளையோ, எந்த மகராசி பெத்த ராஜாவோ? ம்...போச்சு...பொசுக்குனு போச்சு...தண்ணி போட்டுக்கிட வேண்டியது, கண்மண் தெரியாம வுழுந்து சாக வேண்டியது—இவன் லாரியை ஓட்டின வேகத்திலே இன்னும் யார் யாரெல்லாம் பலி ஆகி இருக்காங்களோ?" லாரி டிரைவர் தண்ணி போட்டதையும் சிலரை பலி வாங்கிய பின் தானும் செத்ததையும் கூட இருந்து பார்த்தது மாதிரி அந்தப் பெண்மணி பேசினாள்.

கேட்டை நெருங்குகையில் வண்டிக்குள் இருந்த அனை வருக்கும் என்ன காட்சிகளைக் காணப் போகிறோமோ என்ற பதைப்பும்—

"நீங்க சொல்றது மெய்தாம்மா—அந்தக் கேட் பக்கத்திலேயே கேட்மேனோட குடிசை இருக்குது. லாரி மோதி எங்க போய் நின்னுதோ, யார் யார் அதுக்குத் தீனி ஆனாங்களோ புரியலை"— சாலையில் நின்றிருந்த ஒரு காக்கி நிஜார்காரர் பதில் சொன்னார்.

அம்மாள் தன் கணவனைக் கிளப்பினாள்.

"தே—நீங்க போய்ப் பாருங்க, சும்மா வெட்டியா இங்க உட்கார்ந்திட்டு என்ன பண்ணறீங்க? பாவம் யார் மாட்டிக் கிட்டாங்களோ, எனக்கு மனசு பதைக்குதே—"

"மழை வலுக்குது...நான் எப்படிப் போறது?...பாரு இறங்கின வங்க எல்லாம் வண்டிக்கு வந்துட்டாங்க...பாரு" அவர் மெல்ல முனங்கினார்.

இந்தப் பெண்மணிக்கு ஏன் மனசு பதைக்க வேண்டும் என்று அவன் யோசித்துக்கொண்டே பஸ்ஸில் ஏறினான்.

"எப்ப வழி விடுவாங்களாம்?"

யாரோ கேட்ட கேள்விக்கு, தனக்குத்தான் சகலமும் தெரிந்த மாதிரி அந்த அம்மாளே பதில் சொன்னாள்.

"யாரு கண்டது? போலீஸ் வரணும்பாங்க; ரயிலு வண்டிங்க போகணும்பாங்க, பொணத்தை எடுக்கப்படாதும்பாங்க, என்னென்னவோ பேசிக் காக்க வைப்பாங்க இல்லிங்களா, டிரைவர் சாரு?"

பீடி பிடித்துக்கொண்டிருந்த டிரைவர் பதில் ஏதும் கூற வில்லை.

"போது விடிஞ்சா நாத்தனார் பொண்ணுக்குக் கல்யாணம்—இன்னிக்கு ஜானவாஸம். பொழுதோட போயிடுவோம்னு நினைச் சேன்; இப்படி நடுக்காட்டிலே மாட்டிண்டுட்டோமே, ஈஸ்வரா?"

மாமி அங்கலாய்த்தாள்.

முன்னால் எங்கோ இருந்த கைக்குழந்தை ஒன்று உரக்க அழத் தொடங்கியது.

"சரியாச் சொன்னீங்க போங்க—இப்படித்தான் எங்க ஊர்லே கார்க்காரன் ஒரு ஆளு மேல ஏத்திட்டான். மூளை சிதறிப்போய் ஆளு அந்த எடத்திலேயே அவுட். உறவுக்காரங்க அளுவறாங்க அளுவறாங்க, அப்படி அளுவறாங்க. போலீஸ் வந்து இங்கே கோடு போட்டு அங்கே கோடு போட்டு பண்ண வேண்டியதெல் லாம் பண்ணி அப்புறமா மூட்டையிலே அள்ளிக் கட்டிக் கொடுத் தாங்க. அந்த மாதிரி இப்பவும் செஞ்சு முடிச்சப்புறம்தானே நமக்கு வழி விடுவாங்க? அதுவரைக்கும் நிக்க வேண்டியதுதான்."

பேசி முடித்த பெண்மணி பையிலிருந்த தண்ணீர் புட்டியைக் கணவரை விட்டு எடுத்துத்தரச் சொல்லி அரை பாட்டில் ஜலத்தை ஒரே மூச்சில் குடித்தாள். பின்பு வாழைப்பழம் இரண்டை உரித்து, கிள்ளி வாயில் போட்டுக்கொண்டே பேச்சைத் தொடர்வதற்குள் இளைஞன் ஒருவன், கீழே நின்றிருந்தவன், 'ஆ' என்று அலறி விட்டு, வண்டிக்குள் தாவி ஏறினான்.

"என்னா தம்பி?"

"பாம்புங்க...கால் மேலே ஏறி ஓடுது."

"பாம்பா? எங்கே, எங்கே?"—பஸ் விளக்கு வெளிச்சத்தில் பயணிகள் பாம்பு தெரிகிறதா என்று எட்டிப் பார்த்தார்கள்.

ம்ஹூம்—ஒன்றும் இல்லை.

"இப்படித்தாங்க எங்க ஊர்லே ஒரு பையனைப் பாம்பு கடிச்சி..." சுவர்க்கோழி யாரும் தன் பேச்சைக் கேட்கிறார்களா இல்லையா என்ற எண்ணமே இல்லாமல் நீளமாய்ப் பேசியது சரியாகக் காதில் விழாதபடி கைக்குழந்தையின் அலறல் அதிக மானது.

"பசிக்குது" என்று ஒரு சிறுவன் சிணுங்கினான்.

"தலையை வலிக்குதுங்க" என்றாள் பெண் ஒருத்தி.

"ஜானவாசத்துக்கு கார் ஏற்பாடு பண்ணியிருக்காளாமா?" என்றார் பிராமணர்.

"ஓ! திஸ் ஈஸ் எ ரியல் போர்" என்றான் இளைஞன், பேண்ட் போட்ட பெண்ணைப் பார்த்தபடி.

பேச்சுக்கள்; கேள்வி பதில்கள், எரிச்சல் கலந்த அலுப்போடு முக்கி முனகிக்கொண்டு மேற்கொண்டு இருபது நிமிஷங்கள் ஊர்ந்தன.

திடீரென்று சாலையில் சலசலப்பு.

"பாதை சரியாயிருச்சாம்; வழி விடறாங்க."

சோர்ந்திருந்த உள்ளங்களில் சுறுசுறுப்பு.

இது நாழிகை இல்லாதபடி திடீரென்று எதிர்சாரியில் வண்டி விளக்குகளின் வெளிச்சம் தெரியலாயின.

"பாதை சரியாகிடுச்சா? அதுக்குள்ளாவா? லாரிக்காரரு என்னானாரு? யார் யாருக்கு அடி? போலீஸ் வந்திருச்சா! ரயிலு வண்டிக போயிடுச்சாமா?"

பஸ்ஸுக்குள்ளிருந்து பிறந்த பல கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்ல வேறு யாரும் கிடைக்காததால் பயணிகளே ஏதோ சமாதானங்களைக் கூறிக்கொண்டனர்.

தாண்டிச் சென்ற வண்டிகளில் ஒன்றை நிறுத்தி விபரம் கேட்போம் என்றதும் நடக்காதபடி, ஒரு நாழிகை காத்துக் கிடந்த அலுப்பில் அவரவர் ஓட்டம் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒரு வழியாய் இவர்கள் பஸ்ஸும் புறப்பட்டது.

"அந்த ஆள் முழுசா கிடக்காரோ, இல்லை தூள் தூளா ஆயிட்டாரோ? குழந்தைங்க பயப்படப்போவுது...முகத்தை இப்படித் திருப்பிடுங்க..."

"புது லாரியாமில்லே?"

"அவனுக்கு என்ன? இன்ஷுரன்ஸ் இல்லே கொடுக்கப் போவுது?"

"சின்ன வயசுக்காரனாமே?"

"பிள்ளைக் குட்டிங்க இருக்கும்—பாவம்!"

கேட் வந்துவிட்டது.

இவர்களின் பஸ் அந்த இடத்தை அடைவதற்குள் எதிர்சாரி காலியாகவே கொஞ்சம் நிதானிக்க முடிந்ததால் டிரைவர் கேட்டினுள் மெள்ள வண்டியைச் செலுத்தினார்.

இந்தப் பக்க கேட் நன்றாய்த்தானே இருக்கிறது?

லாரியும் ஆட்களுமாய் சிதைந்து வழி நெடுகக் கிடக்கப் போகிறார்கள் என்று எண்ணிப் பார்த்தவர்களுக்கும் இடம் சுத்தமாக இருந்தது ஆச்சரியத்தைத் தந்தது.

நீலச் சட்டை, டிராயர் அணிந்த இருவர் மட்டும் கையில் சிகப்பு லாந்தரை வைத்துக்கொண்டு தண்டவாளங்களின் மத்தியில் நின்றிருந்தனர்.

"அட! மாணிக்க அண்ணனா? என்னங்க விஷயம்?"

டிரைவருக்குத் தெரிந்த ஆள் போலும்—வண்டியைச் சற்றே நிறுத்தி அவர் கேள்வியைக் கேட்டதும் "ம்...ம்...போங்க போங்க" என்று வண்டிகளை ஓட்டிக்கொண்டிருந்த மாணிக்கம் நிமிர்ந்தார்.

"யாரு? துரையா? ஒண்ணுமில்லேப்பா...கேட்டை இறக்கிற போது லாரி உள்ளார நுழைஞ்சிடுச்சி. அந்தப்பக்க கேட்டைக் கடக்கறதுக்குள்ளே கேட்டு கீழே இறங்கிட்டது. அதை லேசாய்த் தட்டிக்கிட்டு லாரி ரோடுக்கு வந்தால் கேட்டு வேலை பண்ணலை—ஸ்டேஷனுக்குத் தகவல் அனுப்பிச்சுப் பதில் வறதுக்கு லேட் ஆயிடுச்சு. ரயில் வண்டி கேட்டைக் கடக்கும்போது விபத்து உண்டாகக் கூடாதுன்னுட்டு இங்க நின்னு ட்ராபிக்கைக் கண்ட்ரோல் பண்றோம், அவ்வளவுதான்."

"லாரி எங்கே? டிரைவருக்கு ரொம்ப காயமா?"

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே—அதோ அங்கே நிக்குது பாரு லாரி—ரயில்வே ஆபீஸருங்க வந்து பார்த்துட்டாங்கன்னா அவரை விட்டுடுவோம்—சரி...சரி...கிளம்பு. பாதையை அடைக்காதே—"

லேசாய் நசுங்கிக் கிடந்த கேட்டுக்கு அப்பால், ஓரமாய் ஒரு லாரி—அலுங்காமல் குலுங்காமல் நின்றிருந்தது.

அதைத் தாண்டும்போது பஸ் உள்ளே இருந்த அத்தனை பயணிகளும் ஒட்டுமொத்தமாய் எட்டிப் பார்த்தார்கள். உடைந் திருந்த ஹெட்லைட் மேல் சாய்ந்த வண்ணம் டிரைவர் பீடி பிடித்துக்கொண்டிருக்க, லாரி மற்றபடி முழுசாய் மொட்டுப் போல நின்றிருந்தது.

"இதுவா? இதுங்களா அந்த லாரி?"

சுவர்க்கோழியின் குரலில் இருந்த ஏமாற்றம் அவனுக்கு நன்றாய்ப் புரிந்தது.

பாண்டிச்சேரி அரவிந்தர் ஆஸ்ரமத்தில் சில மாசங்கள் தங்கி, அவனின் நண்பனாகி, பின் தன் நாட்டுக்குத் திரும்பிவிட்ட வெள்ளைக்கார நண்பன் ஒருவன், "ஏன் உங்கள் நாட்டில் ஜனங்கள் ஆங்காங்கே என்னேரமும் சதா நின்று வெட்டிப் பேச்சுப் பேசுகிறீர்கள்? அவரவர்களுக்கு வேலை, பொறுப்பு என்று ஏதும் இல்லையா? அப்புறம் ஒன்றைப் பத்தாக்கி, நூறாக்கி, கண் காது ஒட்ட வைத்துப் பேசுகிறார்களே இது ஏன்?—உங்களின் வளர்ச்சிக்கு இந்தப் பழக்கம் உதவுமா?" என்று கேட்டது இப்போது திடீரென்று ஞாபகத்துக்கு வர, அவன் வாயை விட்டுக் கடகட வென்று சிரிக்கத் தொடங்கினான்.

— கல்கி, 1979